

[Chr. Christensen]

landet i mange klasser og på mange skoler foregår et positivt og et gnidningsløst arbejde. Men det er jo ofte uheldige tilfælde, selv om de kan være få, der kommer til at præge en skole, og derfor skal problemerne klart frem i lyset. Her mener jeg, det er vigtigt at gøre sig klart, at problemerne ikke bare er affødt af forholdene inden for skolens 4 vægge.

Det er med rette sagt – hvad en tidligere ordfører har været inde på – at skolen afspejler det omgivende samfunds levevis, dets bærende ideer og dets foranderlighed. Derfor har man i skolen i dag i virkeligheden et godt billede af den udvikling, der foregår i vort samfund, og en forklaring på den uro, usikkerhed og også foranderlighed, skolen er underkastet i disse år. Er der uro i samfundet, kommer der uro i skolen. Er hjemmet i opløsning, spores det stærkt i skolen. Er der holdningsløshed på vej i hjem og samfund, bliver skolen og børnene let præget af holdningsløshed. Det samme sker, hvis vold, kriminalitet og egoisme præger samfundet. Så begynder vold, kriminalitet og hensynsløshed at præge de mest udsatte elever. Under disse vilkår bliver det svært for skolen at løse sin opgave. Derfor må vor tids skolebillede påkalde sig alvorlig opmærksomhed fra såvel forældre, lærere, skoleledere som politiske myndigheder.

Den udvikling, jeg her har omtalt, er gået hånd i hånd med den frigørelseskampagne, man fra visse kredse, såvel pædagogiske som politiske, har sat ind over for børnene og de unge. De skulle frigøres fra forældrenes og lærernes – og vi kan vel også sige fra Guds autoritet. På den baggrund satte man angreb ind for at nedbryde skolens sunde autoritet med de vanskeligheder til følge, som mange skoler i dag lider under. Som en skoleleder udtrykte det: en stor del af undervisningstiden må anvendes på det at få ro i skolen.

Man glemmer åbenbart helt fra disse kredses side, at et barn har krav på en sund autoritet at holde sig til. Har barnet ikke dette, bliver det let rodløst og dermed lettere aggressivt og svag over for de negative kræfter. Hele denne udvikling sker på et tidspunkt, hvor kravene om kundskaber til vore unge er større end nogen sinde på grund af den stadig stigende konkurrence herhjemme og med vore omgivende landes unge.

Derfor er skolens situation i dag dobbelt svær i forhold til tidligere. Derfor må den have hjælp, også fra de bevilgende og lovgivende myndigheder, også når det gælder lærernes arbejdsvilkår. I denne forbindelse er det helt afgørende, at vi besinder os på, hvad vi vil med vor skole, og på hvilket grundlag den skal hvile, og her må vi have forældrene med. Det må være en målsætning, at undervisningen skal tilrettelægges sammen med dem, der har ansvaret for børnene, nemlig forældrene. Efter min opfattelse er børnene Guds gave til forældrene. De har dermed også fået den opgave at opdrage og undervise dem, præge dem, indtil de bliver gamle nok til selv at tage stilling til tingene. Forældrene har derfor ikke bare ret, men også pligt til selv at bestemme over deres børns opdragelse og undervisning.

Ja men hvad så med skolen? Skolen er forældrenes medhjælper i denne opgave, i opdragelsen og undervisningen. Skolen har derfor sit mandat fra hjemmene. Kun på dette grundlag kan der skabes et bæredygtigt samarbejde mellem hjem og skole – netop det samarbejde, det er så uhyre vigtigt at få etableret netop i denne tid. I dette samarbejde må eleverne selvsagt positivt drages med ind. Det giver dem medansvar og større forståelse hjem, skole og elever imellem.

Skolens opgave må først og fremmest være at give børnene de nødvendige kundskaber, derefter at give dem mulighed for på det kristne kulturgrundlag at udvikle sig til frie, selvstændige og ansvarsbevidste samfundsborgere. Vi må derfor bryde linjen fra U 90, hvor man fjerner det kristne livssyn som værdigrundlag i skolen og erstatter det med et demokratisk grundsyn. Og så må vi under skyldigt hensyn til forældrenes ret til at vælge den skoleform, de ønsker, søge at bevare vor skole som en folkeskole, præget af frihed under ansvar, i erkendelse af, at virkelig frihed kun kan opleves af den, der har mødt frihedens begrænsning.

Lad mig prøve at uddybe denne målsætning lidt. Først med hensyn til kundskabstilægnelsen. En del af de elever, der har haft svært ved at finde en god arbejdsrytme i skolen, har som årsag angivet, at de finder skolegangen nytteløs, dels fordi de nok selv føler, at de gør for lidt ud af den, dels fordi de føler, at der ligesom forlanges for lidt af dem. Der er næppe tvivl om, at skolens stær-